

ψαμεν εἰς τὸν Μενδραεὶ, χάριν τῆς πολιτικῆς, τὸν Γενικὸν Ἀρχηγὸν τῆς Θεσσαλικῆς ἐπαναστάσεως.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Μ' ἐκάκισας διότι υπερασπίζων τὸν Βελέντζαν τὸν ἐκάθησα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Γαριβόλδη. Καὶ ἄλλος φίλος κατ' ἴδιον μοι ἔκαμε τὸ αὐτὸ παράπονον. Ὁρσίλω ἐξήγησιν.

Κατ' ἐμὴν γνώμην ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ μετὰ τὰ ὅποια σήμερον ἡ κοινωνία παρεχει πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, μετὰ 50 ἔτη πᾶς ἀμερόληπτος ἱστοριογράφος ἤθελεν ἀναφέρει ὅτι ἐν ἔτει σωτηριῶ 1842 στρατός ὀθωμανικὸν ἐκ 3000 ἀνδρῶν ἀπεπειράθη νὰ εἰσβάλῃ ἐν Ἑλλάδι, ὅπως ἀποδώσῃ τὴν Θεσσαλίαν εἰς τὸν Μ. Σουλτάνον, καὶ ὁ ἀτρόμητος Μαυροδῆμος ἐπὶ κεφαλῆς 30 Ἑλλήνων εἰς τὸ Δερβέν Φοῦρα τρεῖς ἡμέρας μαχομένους ἀπέκρουσε τὴν ἐφοδὸν τῶν ἐχθρῶν καὶ ὁ ἱστοριογράφος ἤθελεν ἀναβιβάσει τὸν Μαυροδῆμον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Λεωνίδου. Ἡ ἐξομοίωσις εἶναι βλασφημία, τοσοῦτον εἰς τὴν κρίσιν τῶν θυμαστων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅσον εἰς τὴν τῶν ἕριστων τῆς νέας Ἑλλάδος. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἱστοριογράφος τῆς Ἑλλάδος δὲν ἤθελον καταβιβάσει τὸν Λεωνίδα μέχρι τοῦ Μαυροδῆμου, ἀλλ' ἤθελον ἀναβιβάσει τοῦτον μέχρι ἐκείνου, τοῦ μεγάλου προγόνου. Δὲν ἀναφάνεται εἰς ἀμφοτέρους ἡ αὐτὴ φιλοπατρία; ἡ αὐτὴ ἀρσένισις εἰς τὸ καθῆκον; ἡ αὐτὴ πολιτικὴ καὶ πολεμικὴ ἀρετὴ; ἡ αὐτὴ ἀξίη ὑποκειμενικῶς, ἂν οὐχὶ ἀντικειμενικῶς, καθὼς λέγουσιν οἱ νέοι φιλόσοφοι τῆς Ἑλλάδος; Διατί ν' ἀρνόμεθα δικαιοσύνην πρὸς ἡμᾶς αὐτούς;

Ἄν συνεχίζω τὸν βίον τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλλάδος ἐμνήσθην ἐν τῇ ἀγορεύσει μου τῆς δίκης τοῦ Μιλτιάδου, δὲν ἐξομοίωσα τὴν ταπεινὴν καὶ μετριόφρονα προσωπικότητα τοῦ μαχητοῦ τῆς Θεσσαλίας πρὸς τὴν τοῦ ἥρωος τοῦ Μαραθῶνος, οὐδὲ τὴν ἀξίαν τῶν ἄθλων τοῦ νέου Ἕλληνοσ πρὸς τὴν ἄλλην τῆς νίκης τοῦ μεγάλου προπάτορος. Ἀνελόγησα μόνον κατὰ τὰς δύο περιόδους τοῦ ἐθνικοῦ βίου τὴν ἀχαριστίαν τῶν πολιτικῶν πρὸς τοὺς ἀγωνιστὰς, καὶ τὴν κατάχρησιν τῆς δικαιοσύνης πρὸς ἐπίτευξιν πολιτικῶν συμφερόντων. Ἐνεκα τοῦ ἀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἱστορικοῦ προγόνου ἐδέχθην τὴν εὐνοϊκωτέραν δικιολόγησιν τῆς ἀποφάσεως τῶν δικαστῶν αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ Μιλτιάδου μοὶ ἐνεθύμισεν ἄλλος λόγος σχετικὸς πρὸς τὴν προκειμένην δίκην, τὸν ὅποιον ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία δὲν ἐπιτρέπει νὰ μάθωμεν εἰς τὸ γυμνάσιον. Ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας διηγείται ὅτι ὁ Μιλτιάδης ἐπαρθεὶς ἐκ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης «ἤτε νεὸς ἐβδομήκοντα, καὶ στρατιτὴν τε καὶ χρήματα τοὺς Ἀθηναίους, οὐ φράσας σφι ἐπ' ἡν ἐπιστρατεύεται χώραν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοῦς καταπλουῦνται, ἦν οἱ ἔπανται» ἐπὶ γὰρ χώραν τοιαύτην δὴ τινα ἄξειν κῆθεν χρυσοῦν εὐκετέως ἄρθρον οἴσονται. Ἀθηναῖοι δὲ τοῦτοισι ἐπαρθέντες παρέδωσαν». Ὁ Μιλτιάδης βλέπων δύσκολον τὴν ἄλωσιν τῆς Πάρου, «ἔπειμ' ἐπεν κήρυκα οἷτε ἐκατόν τάλαντα». Οἱ Πάριοι ἠρνήθησαν, καὶ ὁ Μιλτιάδης πληγῶν τὸν μηρὸν «ἀπέπλεε ὀπίσω οὔτε χρήματα Ἀθηναίοισι ἄγων, οὔτε Πάρον προσκτισάμενος»... Ἀθηναῖοι «δὲ ἐκ Πάρου Μιλτιάδεσι ἀπανοστήσαντα ἔσχεον ἐν στόματι, οἷτε ἄλλοι καὶ μάλιστα Ξάνθιππος, δὲ θανάτου ὑπηγάγων ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης ἔνεκα». Κατὰ τοὺς μὲν ὁ ἥρωος τοῦ Μαραθῶνος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ κατ' ἄλλους ἐρρίφθη εἰς τὸ βράθρον, κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀπέθανεν ἐκ τῆς πληγῆς ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον «ἐζημιώθη κατὰ τὴν ἀδικίαν πενήκοντα τάλαντοισι».

Τώρα, φίλε κ. Κόκ, ἀναπόλησον ὡς καλὸς μάρτυς τὴν

συζήτησιν ἐπὶ τῆς δίκης Βελέντζα, λησμόνησε ὅσα κατ' αὐτοῦ ἔγραψαν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι, ὅσα ἐξέθηκον οἱ ἀνακριτὰί τῆς Βουλῆς, περὶ ὧν οὐδεὶς λόγος ἐγένετο εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ὅσα ὁ Βελέντζας ἢ ἄλλος ἐκ τῶν κατηγορουμένων εἶπον εἰς τὴν προανάκρισιν, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἐμνήσθη κατὰ τὴν συζήτησιν, περιορίσθητι κατὰ τὸ καθῆκον τοῦ ἐνορκου εἰς ὅσα ἤκουσε, κάθισε εἰς τὴν ἐδραν αὐτοῦ καὶ τιμῶς εἰπέ ἂν ἡ καταδίκη τοῦ Βελέντζα δὲν θὰ ἦτο πράξις ἐθνικῆς ἀχαριστίας, ὅποια ἦταν ἡ καταδίκη τοῦ ἥρωος τοῦ Μαραθῶνος, ὅπως ἐξηγεῖ αὐτὴν ὁ Ἡρόδοτος, ὡς μόνον ἀφορμὴν, αἰτίων καὶ σκοπὸν ἔχουσαν τὸ γόημα;

Τυπάλδος

Φίλε κύριε Τυπάλδε!

Ὅσα περὶ τῆς δίκης Βελέντζα ὡς ἀπλοῦς χρονολογῶν ἐγραψα εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἦσαν ἀληθῆ, καὶ τοῦτο οὔτε σεῖς ἀμφισβητεῖτε. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ καθίζετε εἰς τὴν ἐδραν τοῦ ἐνόρκου καὶ μὲ ἐρωτᾶτε ν' ἀποφανθῶ τιμῶς ἂν ἡ καταδίκη τοῦ Βελέντζα δὲν θὰ ἦτο πράξις ἐθνικῆς ἀχαριστίας, ἀπορῶμαι **τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως** ὅτι ἐν ἑκατομμύριον ἐγένετο ἄφαντον καὶ ὅτι ἐν ὅσω δὲν βλέπω ἄλλον, ὁ Βελέντζας εἶναι ὁ ἀληθὴς ἐνοχος.

Κόκ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί κακὸ ἐγένετο τὴν παραμονὴν καὶ ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου μὲ ταῖς ρολέταις, τὰ χαρτιά, τὰ κόσκινα καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα. Τὸ Μοναστηράκι, τὸ Ἀναβρυτήριο καὶ τὰ Χαντεῖα, ἦσαν πεπληρωμένα ἀπὸ τοιούτου εἶδους τυχερὰ παιγνίδια. Οἱ ὄμιλοι περὶ ἐν ἑκαστὸν αὐτῶν, παρείχον τὴν εἰκόνα ὀρνέων συμπυκνωμένων περὶ θνησιμαῖον πτόμα. Καὶ ἦσαν ἀληθῶς ὄρεα οἱ ἄθωοι ἐκεῖνοι τοὺς ὅποιους ἐσαγήνευσεν ἡ γόησσα τύχη, μεταμορφωθείσα εἰς ρολέταν ἢ κόσκινον!

Κάτι γοργόνες, κάτι λεοντάρια, κάτι ξιφίαι, κάτι θερῶ μὲ δύο κεφάλια, ἦσαν ἀπολαυστικώτατα, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἐθυσιάζες μίαν πεντάραν καὶ πλέον, διὰ νὰ εἰσέλθης εἰς τὸ ἠγριοτροφεῖον ἐκεῖνο καὶ δοκιμάσης τὴν τύχην σου. Ἐπειτα ἤρχετο ἡ ρολέτα, στρογγυλὴ ὡς βασιλόπητα, διηρημένη καὶ αὐτὴ εἰς πολλὰ τεμάχια βαμμένα, περὶ τὰ ὅποια ἐστρέφετο σφαῖρα, καὶ ἂν ἐστεκετο ὅπου εἶγες τοποθετήσει τὰ λεπτά σου ἐλάμβανες τὸ πενταπλοῦν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι διὰ νὰ κερδίσης τὸ πενταπλοῦν αὐτὸ ἠδύνασο νὰ χάσης τὸ ἑκατονταπλοῦν!

Τελευταῖον ἤρχετο τὸ κόσκινο ἡμιόρθιον εἰς τὸ ὕψωμα τοῦ πεζοδρομίου ἐντὸς αὐτοῦ ἀπὸ ὠρισμένην μικρὰν ἀπόστασιν ἐρρίπτοντο πεντάραι· καὶ ἂν ἡ πεντάραι ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ κόσκινου ἐλάμβανες πάλιν τὸ πενταπλοῦν, ἄλλως ἔχανες τὴν πεντάραν σου. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται εὐκόλον, ἀλλ' ὅμως αἱ πεντάραι ἐπήδων τόσον κομικὰ ἐξῆ ἀπὸ τὸ κόσκινο, ὥστε δὲν σοῦ ἔμενον ἄντερο ἀπὸ τὰ γέλοια, ἀλλ' οὔτε καὶ λεπτὸ στήν τσέπη!

Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἐφευρέσεις τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, ἀλλὰ ποῦ καὶ ποῦ διεφαίνοντο καὶ εὐρωπαϊκαὶ ρολέται μὲ τοὺς κύβους ἐντὸς· αὐταὶ ὅμως δὲν εἶχαν πολλὴν πέρασιν. Τὰ χαρτιά ἀφ' ἑτέρου ἔδιναν κ' ἔπερναν ἕνας ἐπροκάλει στενωρεῖα τῆ φωνῆ, ἄλλος ἐποντάριζε· κυρίως ὅμως ὁ ἄλλος αὐτὸς ἦτο ὁ ἕνας διότι καὶ οἱ δύο ἦσαν πρώτης τάξεως **μπιρμπάρτες**

και προσεπεισθησαν οτι επαϊζον, ενω κυριως προσεπαθουν να εξαπατησουν τους απλουστερους.

Ο Κυριος διευθυντης της Αστυνομιας, αν ελαμβανεν υπο σημειων τα ονοματα όλων αυτων των μαπακιεριδων και τα χαρακτηριστικα των, θα εξακαθιριζε την πολιν μας απο όλα τα σωματια των λωποδυτων, διότι ειμεθα βεβαιοι οτι εις τα μειδιαιματα, εις τους οφθαλμους και εις τας ταχυδακτυλογραφιας εκεινων υποκορυπτονται μπουγαδαι αναρπασθεισαι, κωτται σραγκαλισθεισαι, κιδωτια ανοιχθεντα και ... αστυνομια αποκοιμηθεισα.

Το χειροφιλημα ετελεσθη και εφετος κατα το ειθος εν κατανυξει πολλη και πλειοτερα αφοσιωσει. Τι σημασιαν δυναται να εχη και ποθεν καταγεται το χειροφιλημα αυτο δεν ειξευρομεν. Το αληθες ειναι, οτι ημεις, οτινις δεν αγαπωμεν τους βασιλεις, θα ησπαζομεθα ευλαβεστερον την λεπτοφυη χειρα μις βασιλισσης παρα την χειροκιλα του Παππα Βασιλη επι παραδειγματι. Αλλ' επειδη ως εμαθομεν οι προσερχομενοι εις τα ανακτορα δεν ασπαζονται γυμνη την χειρα της βασιλισσης, αλλα γαντωμενην, αν ποτε ησθανομεθα την αναγκην χειροφιληματος θα επιλουμεν τα χειροκτια μας και θα ησπαζομεν.

Ποσον μας ηρσεν η δλιγοκοσμία την ημεραν της τελετης προχθες. Η οδος Ερμου δεν παρουσιαζε τον συνηθη αυτης πληθυσμον μονον μερικοι ανατολιται εσπευσαν να ιδουν τους βασιλεις και τινες περιεργοι οι αλλοι ανθρωποι προυτιμησαν να μεινουν οπου ευρεθησαν. Και ομως ποσον εχασατε οσοι δεν ειδατε προχθες την μικραν βασιλοπαιδα Αλεξανδραν. Τι αγαλαματακι ειναι εκεινο! Τι συνδυασμοι λευκου και ροδινου χρωματος επι του προσωπου της! Θα τους εζηλευε το πρωτον τριανταφυλλον του Απριλιου. Τι χειλην αποσταζοντα

σπαθην αιμα, τι γαλανοι εκφραστικοι οφθαλμοι! νομιζεις οτι δυο κομματακια απο τον ουρανον ειναι τα ματια εκεινα. Και επειτα εκφρασις σπειρος και γλυκυτης και κανονικότης χαρακτηριστικων και ειμελεια σωματος και ευρωστια. Ειναι ωραιον πλάσμα η βασιλοπαις Αλεξανδρα και την απελευθωσαμεν μονον ημεις την ημεραν της τελετης, επι τη εικαιριη τωσος λειψανδροειας, διότι επιστευετο οτι θα ειχμεν και πάλιν τα συνηθη, ενω η Αλεξανδρα ητο και τι εκπαπτον.

Μετα τα συριγματα και τις υβρεις της παραμονης προς ενα φυγοραγοινα, αι παραταξει και αι τιμαι της πρωτοχρονιας προς το αμρορον και ημιλητον επι νεφρον. Η τελετη ετελεσθη, ως συνηθος, δια μακρας σειρας πεζων, ιππεων, χωροφυλακων, πυροσβεστων και ευελπιδων. ο κοσμος επρεχεν ανω κάτω περιχαρης, αν και η ημερα ητο μελαγχολικη, ως λεγω η οποια πολυ υπεφερον απο την γενναν της. Μονον η βασιλικη συνοδεια εφετος ητο πλουσιωτερα, λαμπροφορημενη υπο της παρουσιας των επισημων ξενων και της ακολουθιας των. Οι ευελπιδες την στολην βασιλοπαιδες προσηλουσι περιεργα τα βλεμματα. Αι κυριαι κατενοναι τους εξωστας των, οτινις την παραμονην ειχον μεταβληθη εις επαλξεις φρουριων πολιορκουμενων. Μετα την τελεσιν της δοξολογιας και την ανοδον των βασιλεων, και την αναχωρησιν των παρατεταγμενων σωματων, εξ ων επι κεφαλης του πεζικου διεκριναμεν επιππον τον αγαπητον ταγματάρχην Ζερβαν, το περιεργον πληθος διευθύνεται προς την πλατειαν των Ανακτορων, δια να εντρυφήσωσιν εις το θεαμα των προσερχομενων δια το χειροφιλημα.

Αι άμαζαι σταματωσιν η μία μετα την άλλην, προς της

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ιδε αριθ. 397)

- Αυτό τούτο· θα ακολουθήσωμεν.
- Πώς;
- Ίδου, βλέπεις ότι το πλοiάριον εκεινο αποπλεει ήδη, φίλτατέ μοι Μηνά.
- Βλέπω, κύριέ μου.
- Λοιπόν τρέξε να εύρης ένα κυβερνήτην, οστις να εχη καλην τινα βρατσέραν, εκ τούτων των αγαρμενων εδώ.
- Και να τον συμφωνήσω;
- Κα τον συμφωνήσης να επιβιθασθώμεν και να ακολουθήσωμεν κατόπι τούτου του πλοiαριου υπερ την σπιγμην ταύτην αποπλεει.
- Εννόησα.
- Και παντού όπου αυτό υπάγει θα υπάγωμεν και ημεις. Αυτή θα είναι η συμφωνία μας. Έπαγε.

Ο Μηνάς ηγήθη και εβάδισε δραμαίως προς την παραλιαν. Εσκέπτετο δε καθ' εαυτον περι της παραδόξου ηρεμίας και γαλήνης, εν η εύρε τον Ιωάννην Βενδίκην, οτε επανηλθε προς αυτον εκ της προηγουμένης αποστολης του. Εφαινετο οτι μυστηριώδης τις παραμυθια, οτι αυρα τις θωπευτικη και μειλιγος. ειχεν επισκεφθη αυτον. Ητο αρα αληθής η επαγγελια, ης τας λέξεις επεγραψον οι ζωγράφοι της Βυζαντιακής σχολης επι των σελιδων ανοικτου βιβλιου γραφομενου συνηθος επι τινος εικόνος; Η επαγγελια εκεινου η λέγουσα « Δεύτε προς με... καγώ αναπαύσω υμάς. Άρατε τον ζυγόν μου... και εθήσετε ανάπανοιρ ταις ψυχαίς υμών » ; ...

Φεϋ, τας λέξεις ταύτας, τας λιαν σεπτάς τότε, έχαραττον οι Βυζάντιοι ζωγράφοι επι των εικόνων με χαρακτήρας συντετημημένους και συμβολικούς! Και τα ρήματα της κατακυκτικης εκεινης απλότητος και αληθείας, ειναι σήμεραν παρα πάσι και των σφηνοειδων δυσαναγνωστοτερα ...

Τί εγεινεν η τρικυμιώδης εκεινη συγκίνησις, ύφ' ης το κράτος ειχεν αφήσει ο Μηνάς τον Ιωάννην Βενδίκην, οτε επέμφθη παρ' αυτου ίνα πληροφορηθη περι της διευθύνσεως του αποπλέοντος πλοiαριου; Διεσκεδάσθη ως νέφος, και άνετειλεν ευδια επι του μετώπου του δυστυχοϋς εκεινου άνδρος.

Εν τούτοις ο Μηνάς εξετέλεσε ταχέως την αποστολήν του και επανήλθε προς τον Ίω. Βενδίκην.

- Λοιπόν, Μηνά;
- Έτελείωσε, κύριέ μου.

μεγάλης κλίμακος τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα συμπυκνοῦνται οἱ ἀξιωματικοὶ παντός ὄπλου ἀναμένοντες τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ εἰσαχθῶσιν τὰ ποικίλα καὶ κυματίζοντα λογία των, ἐξ ὧν πλειοψηφοῦσι τὰ τοῦ ἵππικοῦ, παρέχουσιν εὐάρεστον θέαμα εἰς τοὺς πρὸ τῶν ἀνακτόρων παρατηρητὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ παιδάκια. Ἐκ τῶν ὀχημάτων ἐξέρχονται ἀναμιξ χρυσοκόσμητοι στολαί, βάσα, βελάδαι καὶ κάπου κάμμιά φουστανέλλα· ὕστερον ὅλος ὁ ὄμιλος τῶν εὐχετῶν τοῦ χειροφιλήματος; ἐξαφνίζεταὶ διὰ τῆς μεγάλης θύρας τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἀπομένουσιν ἐξω πολυπληθεῖς αἱ ἀμαξαὶ ἀναμένουσαι τοὺς κυρίου; των καὶ οἱ περίεργοι στρέψαντες ἤδη τὴν προσοχὴν των εἰς δύο παράθυρα τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τῶν ἀνακτόρων ἐν τῷ μεσαίῳ πατώματι, ὅπισθεν τῶν ὑέλων τῶν ὁποίων διαγράφονται χρυσολαμπεῖς στολαὶ καὶ μορφαὶ αὐλικῶν καὶ ἄλλων ἐπισημοτήτων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης του καὶ διευθύνετο καὶ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα ὁ καθηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου κ. Παπαρρηγόπουλος, εἰς φοιτητῆς τῆς φιλολογίας, παρὰ τὸ πλευρόν μας, ἀνέκραξε περιλύπως: Ἄμ' οἱ δικοὶ μας ποῦ δὲν ἦρθαν; μονοὺ ὁ Πανταζίδης εἶναι ἄμ' ποῦ εἶναι ὁ Μιστριώτης; Καὶ ἔστρεψεν γύρω βλέμματα πόθου διὰ τὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Μυστριώτην του.

Ἡ θελκτικώτερα εἰκὼν τῆς πρωτογονιᾶς δι' ἡμᾶς ἦτο χαριτωμένη παιδίσκη, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτ' συνηγήσαμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, βαδίζουσα μὲ τὴν κούκλαν τῆς. Ποτὲ δὲν εἶχμεν ἴδει τόσον ὠραίαν καὶ καλλιτέχνην παιδὸς φυσιογνωμίαν, καὶ πλαγγὸν τόσῃ πιστῶς ἀποδίδουσαν ἐν μικρογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς μικρᾶς κυρίας τῆς μέχρι καὶ τῆς ἐνδυμασίας, ὡς ἂν ἐπίτηδες τὴν εἶχε σμιλεῦσαι καλλιτέχνης ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῆς παιδίσκης. Καὶ πόσῃ ὑπερφάνως τὴν ἀνύ-

ψου εἰς τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας, καὶ πόση ἀγαλλίσις ἐξωγραφεῖτο εἰς τὸ βᾶδισμα καὶ εἰς τὸ βλέμμα τῆς. Ἦτο ἡ πρώτη συνάντησίς μας τὴν πρωΐαν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους· καὶ τὴν ἀπεδέχθημεν ὡς τὸν αἰσιώτερον τῶν οἰωνῶν.

Ὁ κ. πανθυπουργὸς ἔκαμε τοὺς μπόναμάδες του: Δηλαδή ἐνενηνταεὶς ἀνθυπασπιστὰς καὶ εἰκοσιεννέα ἀνθυπομειράρχους· ἐννοεῖται κἀνένας ἐκ τῶν Διδασκτόρων ἐνωμοταρχῶν, διότι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει σημαίαν τὴν ἀναμύρρυσιν καὶ δὲν ἤδύνατο εἰς τὴν γενναίαν χωροφυλακὴν νὰ προβιάσῃ ὑπαξιωματικούς μὴ διακριθέντας ἐπὶ . . . ἡρωϊσμῷ χωροφυλάκων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ὑπομνησκόμεν καὶ τὰ ἐξῆς:
Λοχίαι; ἐκ τῶν προβιβάσθέντων παρεκάλει λόγιον ἐπίστρατον νὰ τοῦ διδάξῃ ὀλίγην γεωμετρίαν.
— Καὶ ποῦ βιβλίον Γεωμετρίας θέλεις;
— Οὐμ, Κλάσματα.

Καὶ ἐκ τῶν προβιβάσθέντων ἀνθυπομειράρχων, ἐπὶ τῇ συλλήψει λειποτάκτου καταγομένου ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐννοοῦσε τὰ χαρτιά του νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἡρώτα μόνον:

— Ὑπομειραρχία εἶναι σ' τῇ Θεσσαλονίκῃ ἢ Μοιραρχία;

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀπέστειλεν εἰδικὸν ἀντιπρόσωπόν του — ἱατρὸν — εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Γουδῆ, ὅπως ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ. Τὴν ἐκθεσίαν του θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προσηγὸς φύλλον.

Οἱ διανομῆς τῶν πλείστων ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων μοὶ ἔκαμαν ἐφέτος τὴν ἐντύπωσιν ὀχληροῦ ἐπισκέ-

- Εὐρες πλοῖον;
- Εὐρον.
- Ἐσυμφώνησες;
- Ἐσυμφώνησα.
- Καὶ θ' ἀποπλεύσωμεν;
- Θ' ἀποπλεύσωμεν.
- Πότε;
- Εὐθὺς τώρα.
- Ὑπάγωμεν λοιπόν.
- Ὑπάγωμεν.

Καὶ κατῆλθον πρὸς τὸν αἰγιαλόν.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ κυβερνήτης, Μηνᾶ; ἔλεγε καθ' ὄδον ὁ Ἰωάννης.

— Πολὺ καλὸς ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη, κύριέ μου· μισοκαιρίτης, ὠραία φυσιογνωμία, χαρούμενος, πρέπει νὰ εἶναι καλὸς αὐτῆς.

— Καὶ τὸ πλοῖόν του τὸ εἶδες;

— Ἰδοῦ· εἶναι ἐκεῖνο.

Καὶ τῷ ἔδειξε μεγάλην βρατσέραν προσωρμισμένην τέσσαρας ἢ πέντε ὀργυιάς ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας.

— Καλὴ βρατσέρα, φαίνεται.

— Δυνατὸν σκάφος· δύο ἑτῶν σκαρί.

Ἐλαβον τὴν ἀποσκευὴν των, ἣν εἶχον ἀφῆσει ἐντὸς καπηλείου τινὸς τὴν πρωΐαν, ὅτε ἀπεβιβάσθησαν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς τὸν ναύτην, ὅστις τοὺς περιέμενε μὲ τὴν λέμβον παρὰ τὴν ἀποβάθραν.

— Πῶς; θὰ φύγετε, κύριό μου, τοῖς εἶπεν ὁ κάπηλος· τόσον γρήγορα; Ἄλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἐμέλλετε νὰ μείνετε ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν νῆσόν μας. Δὲν σὰς ἀρέσει λοιπὸν τὸ πανδοχεῖόν μου, κύριό μου. Λυποῦμαι, διότι χάνω δύο καλοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους εἶχον εὐχαρίστησιν νὰ ξενίζω ἐπὶ τινα καιρὸν.

— Δυστυχῶς εἴμεθα ἠναγκασμένοι ν' ἀναχωρήσωμεν, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Ἰω. Βενδίκης φιλεῖον αὐτὸν μὲ τινα ἀργυρὰ νομίσματα. Ἀλλὰ δὲν θὰ γευματίσης, Μηνᾶ;

— Γευματίζω, κύριέ μου, καὶ μάλιστα μὲ πολλὴν ὄρεξιν, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Ἀλλὰ δὲν θὰ με συντροφεύσης;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξιν. Θὰ περιπατῶ σιμὰ εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ σὲ περιμένω.

— Μήπως βιάζεσαι, κύριέ μου; Μὴ φοβεῖσαι, ἔχομεν καιρὸν νὰ προσθάσωμεν τὸ ἄλλο πλοῖον· δὲν θὰ μᾶς φύγῃ.

— Δὲν βιάζομαι, ὄχι· εἰξεύρω ὅτι προσθάνομεν.

— Ἄν φοβεῖσαι μήπως μᾶς φύγῃ; δὲν γευματίζω οὐδ' ἐγὼ, καὶ ἐπιβίβαζόμεθα εὐθὺς.

— Ὅχι, φάγε, Μηνᾶ, φάγε.

— Δὲν τρώγω, ἂν δὲν με συντροφεύσης, κύριέ μου.

Ὁ Ἰωάννης ἐνέδωκε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος σκαμνίου παρὰ τινα ραιθιοσκελῆ τράπεζαν· ὁ δὲ Μηνᾶς παρὰ τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς αὐτῆς τραπέζης.

— Δὸς μᾶς λοιπὸν τίποτε, καὶ κάμε γρήγορα, εἶπεν ὁ Βενδίκης πρὸς τὸν κάπηλον.

πτου, ὅστις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εὐχολογίου του πρὸς ὑμᾶς, ψάλλει καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὸ στομάχι. Μία τυπικὴ εὐχὴ κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλων ἐφημεριδοδιανομῶν εἰς καθαρὸν καὶ σύντομον ἐπισκεπτήριον θὰ ἦτο ἀρκετὴ.

Ἄλλὰ ἡ ποίησις καὶ οἱ ποιηταὶ τί θὰ ἐγίνοντο; Ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Νέον Ἔτος χωρὶς νὰ τῷ ὑπομνήσωμεν ὀλίγη Δαύρα, ὀλίγο Ἑλληνικὸ ζήτημα, ὀλίγο καρυσφίλη, ὀλίγη σκλαβιά, ὀλίγο Ἄνταλκίδα καὶ ὀλίγη μαλακεία.

Ἄλλὰ, κύριε Διανομέα σὰς παρακαλῶ θερμῶς, περιορισθῆτε εἰς τὴν εὐχὴν σας διὰ νὰ περιορισθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ φράγκομου. Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ διαβάσω στίχους· προτιμῶ ὀλίγην βασιλόπηταν: οὔτε διὰ τοὺς Ἑλληνας θέλω ν' ἀκούσω σήμερον, οὔτε διὰ τοὺς Γάλλους: προτιμῶ ὀλίγο γάλο ψητό, καὶ ὀλίγο μεθύσι.

Τίποτε, τίποτε, πρέπει νὰ δοκιμάσης καὶ ὀλίγους στίχους, καὶ ἰδοὺ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης κατατίθενται ἐπὶ τῆς τραπεζῆς σου δραστηριώταται συνταγαὶ ποιητικῶν φαρμάκων.

Κωμικωτάτη ἰδίως μᾶς ἐφάνη ἡ συνάντησις τῆς **Ἄρας** καὶ τοῦ **Τηλεγράφου** ὡς συνάντησις τοῦ Δὸν Κισσότ καὶ τῆς σκιάς του. Τὴν μίαν ἀντιπροσώπευεν ὁ κ. Συνοδιός, τὴν ἄλλην ὁ κ. Παράσχος, καὶ ὁ εἰς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἐτιτλοφόρησαν τοὺς ἀρχηγούς των μὲ προδοτικὰ ὀνόματα.

— Εἶσαι Ἄνταλκιδας, εἶπεν ὁ εἰς.

— Εἶσαι Κριτίας, εἶπεν ὁ ἄλλος, Καὶ ἐχώρησαν κατ' ἀλλήλων. Τούτους εἰς δύο στρατόπεδα ἠκολούθησαν κατ' ἀναλογίαν οἱ διανομῆς τῶν ἄλλων ἐφημερίδων· ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν λείπουν οἱ ἄτακτοι· ἔχομεν λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕνα σκουπιδᾶν, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἕνα ἀποπατοκαθαριστήν. Τότε ἐρχεται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ πρώτου ἕνας καπνοδοχεὺς, ἀλλ' ἀμέσως συντάσσεται μὲ τοὺς ἄλλους ἕνας ἐπὶ τῶν οὐρδο-

χείων. Καὶ εἰς τὴν παλαίστραν αὐτὴν σύρουσι καὶ ἡμᾶς ἐκόντας ἄκοντας, ἐν ᾧ τῇ ἀληθείᾳ δὲν τοῖς ἐπταίσαμεν ποτέ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Τόσα χρώματα, τόσαι στολαί, τόσα σπαθιά, τόσα costumes, τόσαι καλλοναί, τόσαι ἀσχημιαί, καὶ τόσα καὶ τόσα μετέβαλλον τὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς χορὸν μετμηρισμένων.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μὲ τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν ἐνὸς μεγαλοσταύρου ἤρριξε τὸν χορὸν χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Βασιλείσεως. Τὸ πρῶτον ζεύγος ἐμιμήθησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι, τόσον πολλὰ ὅμως, ὅστε ἐκλείσαι πλέον τὸν χορὸν.

Ὁ κ. Χατζη-Πέτρος πλὴν τῆς ἰδιοκτησίας του ὡς Διευθυντῆς τοῦ χοροῦ μεταβάλλεται εἰς ὀλίγον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας—παλαιὰ ἔξις—καὶ ζητεῖ νὰ παραβιάσῃ τοὺς περὶ τὴν εἴσοδον συνωθουμένους ἀξιωματικούς, αἵτινες ζητοῦν νὰ παραβιάσουν τὴν εἴσοδον. Ὁ κ. Κοσσονάκος ρίπτει ἐπιφθονὸν βλέμμα εἰς τὸν Χατζη-Πέτρον καὶ ἴσως ἀκόμη ἐψέλλισεν: —Ὁ μαγκούφης! . . .

Ὁ Πρόεδρος τῆς Αὐστρίας μὲ τὴν οὐγγρικὴν του στολὴν ἀναμφισβητήτως εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς σκηνογραφίας ἐκείνης καὶ προκαλεῖ τὰ περιέργα βλέμματα ὄλων· ἀν' ἐξακολούθησεν αὐτὴ ἡ λαίμαργος περιέργεια, ὁ ἄνθρωπος θὰ λησμονηθῆ καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ ψάλλῃ ἴσως. . . Ἐρνάννη ἢ Ρουὺ-Μπλάς!

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴν ὠραιότεραν τοῦ χοροῦ; Ἦσαν πολλοί, κύριοί μου, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ εὐρῆτε εἰς τὰς πτωχὰς σας καρδίας, καθὼς εἰς μενταλιῶν κεκλεισμένας.

Οὗτος δὲ, μετὰ δυσκολίας προσπαθῶν νὰ συστειλῇ καὶ κρῦψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀποζημίωσιν, ἣν ἐμελλε νὰ καρπωθῆ ἐκ τῆς εἰς τὸ γεῦμα συγκαταβάσεως τῶν δύο διαβατικῶν ξένων, ἔσπευσε νὰ παραθέσῃ ἐχίνους, ὄστρεα καὶ ἰχθὺς ὀπτούς, ἔδρασμα λίαν προσφιλὲς εἰς τὸν Μηνᾶν, φαγόντα μετ' ἀπληστίας μετρίαζομένης ἐκ τῆς αἰδοῦς τῆς πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Ὅσον διὰ τὸν Βενδίκην μόλις ἤγγισεν ὀλίγον τι καὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι.

Περὶ τινα μεγαλειτέραν τράπεζαν κειμένην παρὰ τὴν ἐτέραν τοῦ καπηλείου γωνίαν εἶχον καθίσει πάντε ἡ ἐξ ἄλιεις καὶ λεμβούχοι, οἵτινες ὠσφραίνοντο καὶ ἐρόφωον ὄστρεα καὶ ἐχίνους καὶ ἔπινον οἶνον. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ λάλος ἐκεῖνος πορθημεύς, ὃν ὁ Μηνᾶς εἶχε πέμψει εἰς τὸ πλοιάριον, ἐφ' οὗ ἀπέπλευσεν ἡ μοναχὴ Ἀγάπη.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἠγείροντο ἵνα ἐξεέλθωσιν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου γυνὴ τις πλουσίως ἐνδεδυμένη καὶ ὠραία τὴν ὄψιν ἀκολουθουμένη ὑπὸ σκαιοῦ καὶ δυσειδοῦς τινὸς ἀνδρός. Αὕτη ἀπέτεινεν τὸν λόγον, μὲ προφορὰν ξενίζουσαν, πρὸς τὸν κάπηλον.

— Κύριέ μου, δὲν μοὶ λέγεις, παρακαλῶ, εἰξεύρεις ἂν σήμερον ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ νέα τις μοναχὴ καὶ ἂν ἐπεβιάσθη ἐπὶ τινὸς πλοίου, ἢ ἂν ἀκόμη εὐρίσκειται ἐδῶ;

— Διατί μ' ἐρωτᾶτε, κυρία; εἶπεν ὁ κάπηλος, ὅστις ἦτο

πάντοτε δύσπιστος ἢ κερδοσκοπός. Πιθανὸν δὲ καὶ ὅτι ἠγγόει ὄλωσεν.

— Βλέπω ὅτι τὸ καπηλείόν σας εἶναι τόσον πλησίον τῆς ἀποβάθρας, καὶ ἂν ἐπεβιάσθη εἰς πλοῖόν τι, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες. Ἄλλ' ὅτι ἦλθε σήμερον ἐδῶ, ἔχω βεβαιότητα.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ὁ κάπηλος.

Ἡ νέα γυνὴ προσῆλθεν ἐγγύτερον πρὸς τὸν κάπηλον καὶ ἔθηκεν ἀργυροῦν τι νόμισμα ἐπὶ τῶν πλίνθων τοῦ μαγειρείου.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ἂν εἰξεύρης.

— Δὲν εἰξεύρω, σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, εἶπεν ὁ κάπηλος ἀρπάσας τὸ νόμισμα.

Βεβαίως δὲ τὴν φορὰν ταύτην ὠμίλει εἰλικρινῶς.

— Ἄλλ' ἰδέτε ὅμως, κυρία, προσέθηκε, ταπεινώσας τὴν φωνὴν, βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἐκεῖ, ὅπου τρώγουν καὶ πίνουν εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν, εἶναι ὅλοι θαλασσινοί, ἄνθρωποι τοῦ γυαλοῦ, ἐρωτήσατέ τους, εἶναι ἄλιεις καὶ πορθημεύς, καὶ ἂν ἀνεχώρησε σήμερον πλοῖόν τι καὶ ἂν εἶχεν ἐπιβάτας, καὶ πόσους καὶ ποίους, θὰ τὸ εἰξεύρωσιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος πορθημεύς, ὅστις εἶχε λάβει ἀφορμὴν νὰ μάθῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μοναχῆς ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μηνᾶ, ἤκουσεν ὅτι ἡ ξένη αὕτη ἐζήτει νὰ πληροφορηθῆ περὶ μοναχῆς τινος, ἐνωτίσθη δὲ καὶ τὸν κρότον τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς πλίνθου, καὶ σηκωθείς ἦλθε πρὸς τὴν ξένην καὶ εἶπε.